HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מי שאחזו פרק שביעי גיטין עא.

מסורת הש"ס

ה) [לקמן עב.], ג) מגיה כ: [תוס' מרומות פ"ח], ג) ימנות לח:, ד) [תוספתא רפ"ט], ה) ימנות קיב:, ו) דברים יז, והרש"ם כתב שיש ט"ס ופ"ל על פי שני עדים, ז) [ל"ל שתמוהו וקיימוהו דהכוח וכו', דבש תמר, ח) ימנות קג:, ט) [סוטה לב.], י) [ד"ס ור"ן], יא) כדפו"ר לתס.

תורה אור השלם

1. וַאֲנִי בְּחֵרַשׁ לֹא אֶשְׁמָע וּכְאִלֵּם לֹא יִפְתַּח פִּיו:
תהלים לח יד

2. וְנָפַשׁ כִּי תַחֲטָא וְשָׁמְעָה קוֹל אָלָה וְהוּא עֵד אוֹ רָאָה אוֹ יָדָע אִם לוֹא יַגִּיד וְנָשָׂא עֲוֹנוֹ: ויקרא ה א

גליון הש"ס

תום' ד"ה א"ר זירא כו' דהיינו חרש. קשה לי לת"כ למאי צריך לטעמא דלימא יכול להגיד הא גלמו הכי לאו כל עומצין הוא ועל כל מייבי כלימות אינו מייב ותוס' לסוטה לכל דבר:

לעזי רש"י

צריש"ש [צרירי"ש]. דובדבנים. גישפל"ה [גישפלי"ש]. שסקים.

מוסף רש"י

מדבר ואינו שומע. תמלמו היה פיקח עד שלמד לדבר ממר כך נתמרס (חגיגה ב:). **מפיהם ולא מפי כתבם.** דלמתנית ממר על פי שנים עדים ולא שיעיזו על פי כתבם (יבמות לא:). **כשם שכוונסה ברמיזה כך מוציאה ברמיזה.** בקידושין בן גירושין, בגיטין בגט שנתנו על שנתלוין, ובמיקה הם רלה לטוליא יוציא (שם קיב:).

מוסף תוספות

א. שאינו שומע מה שאומרים לו. תוס' הרמ"ש. ב. אין להאמין בהרכנתו אם הוא משיב הן אם לאו, דאינו מתכוין למה שכתבו לו אלא כמתעסק בעלמא הוא. תוס' הרמ"ש. ג. ופרקינן דשאני אלם דכפקה לכל דבריו הוא ומש"ה סגי ליה בהרכנה אבל חרש שאינו מדבר ואינו שומע אי לאו רב כהנא הו"א דאפילו במגיד מתוך הכתב אין נותנין. רבינו קרנפק. ד. דפשיטא דהרכנה לא חשיבא כדיבור לעניין עדות. תוס' הרמ"ש. ה. לשווייי כפקה. תוס' הרמ"ש. ו. ואינו מדבר דהו"ל כשוטה. רשב"ם. ז. אלא לרב דאמר חרש שאינו יכול לדבר אם יכול לדבר מתוך הכתב כותבין ונותנין גט לאשתו דאלמא כתיבה הויא לה הגדה מעליתא ומוציאה אף מידי ספק חרש שאינו שומע ואינו מדבר א"כ ברייתא דקתני פרט לאלם אמאי וכו' אלא ש"מ דכשוטה חשבינן ליה וכתיבת ידו אינו מוציאתו מידי ספק שטותו'. רשב"ם. ח. ואי לאו מפיהם לא הוה ממטנין ליה משום דכתיב לא יגיד דכתב ידו נמי הגדה מקרי אע"ג דלא מקריא אמירה כדכתיב (קהלת י, כ) ובעל כנפים יגיד דבר. ריטב"ם. ט. שמפיהם לאו דוקא. תוס' הרמ"ש. י. מגזירה"כ דאם לא יגיד דלא חייב בכתוב אלא במבדר. תוס' הרמ"ש. יא. למה נקט בכור. תוס' הרמ"ש. יב. בפשוטים. תוס' הרמ"ש.

עין משפט נר מצוה

סז א מיי' פ"ג מהלכות גירושין הלכה טז סמג עשין ג [עיין כ"מ]:
יז ב מיי' פ"ג מהלכות מיאות הלכ' כו ופ"ט מהל' מכירה הל' ג סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רלה סעיף יח:
יח ג מיי' פ"ט מהלכות עדות הלכה יג סמג לאוין ריד טוש"ע ח"מ סי' לה סעיף יח:
יט ד מיי' שם ופ"ג שם הל' ז סמג שם טוש"ע שם ופ"ו שם סעיף יא:
כ ה מיי' פכ"ט מהל' מכירה הלכה ג סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רלה סעיף יח [ופסי' כג ס"ק]:
כא ו מיי' פ"ט מהל' עדות הלכה יג [ופ"ג מהל' גירושין הל"ח] סמג לאוין ריד טוש"ע ח"מ סי' לה סעיף יא [פ"ש סי' ו סי"ב]:
כב ז מיי' פ"ד מהל' נחלות הלכה ג [ופ"ג שם הט"ו] סמג עשין לו טור ש"ע ח"מ סי' רעט סעיף ג [וסי' רעז סעי' יד]:
כג ח מיי' פכ"ט מהל' מכירה הלכה ב ג סמג עשין פב טור ש"ע ח"מ סי' רלה סעיף ח:
כד ט י מיי' פ"ג מהל' גירושין הלכה ח סמג עשין ג טור ש"ע ח"מ סי' סימן קכ סעיף ה:
כה כ ל מיי' פ"ז מהל' יבום הלכ' טז ח סמג עשין נה טוש"ע אה"ע סי' קעב סעיף יג וסי' קכו סעי' ו:

פסקי רי"ד

אמר רב כהנא אמר רב חרש שיכול לדבר מתוך הכתב כותבין ונותנין גט לאשתו. פי' אין לפרש דבחרש מעיקרא הוא דאמר רב דא"כ מאי אריא בכתיבה בכל דמזיו יכול להוציא כדאמרינן בפ' חרש (יבמות קיב:) כשם שכנס ברמיזה כך מוציא ברמיזה אלא בפקח ונתחרש קאמר שהיה פקח כשכנסה וקדושיו קדושין גמורין ונתן ביבמות נתחרש הוא או נשתטה אינו מוציא עולמית לפי שאין כח בגירושי חרשת להפקיע קדושי חכמה וקאמר רב שאם יכול לדבר מתוך הכתב ויודע לכתוב על הקלף כותבו ונותנין לאשתי אתם פלוני ופלוני ומסר להם סומכין על כתיבתו וכותבין ונותנין אמר רב נחמן (ב) מאי קמ"ל תנינא נשתתק ואמרו לו כתוב גט לאשתך וכו' כיון דקא מחוי כתבי' פי' סומכין ברמזיו וכותבין גט לאשתו ואין לך רמז גדול מכתיבת ידו ש"ל רב זירא אלם קאמרת שאני אלם דתניא חרש המדבר ואינו מדבר הוא אלם וה"ה הדרי הם כפקחים לכל דבריהם. פי' ונשתתק במתני' פקח הוא אלא שמתוך חליו נאלם ואינו מדבר אבל שפוי הוא בדעתו ולפיכך בודקים אותו אם לא נטרפה דעתו סומכין על דמזיו וכ"ש על כתב ידו אבל חרש גמור שאינו שומע ואינו מדבר שאינו סומכין על דמזיו להפקיע קדושיו שנתן בעודו פקח כדתנן נתחרש הוא או נשתטה לא יוציא עולמית הוה אמינא שגם על כתבו לא נסמוך דכשאר רמזיו דמיא

ב) נמיי לעיל יב יוסף.

אלא בפירי. מין לפרש שמואלין לו מה רואה פירי של ימות הגשמים בימות החמה או ליפכא ותומר הן כי זה אפשר למנות בכתובים בדבש או בענין אחר אלא שמואלין לו מה רואה שילקטו לו מן המוץ: **אמר** רב יוסף **מאי** קמ"ל **תנינא נשתתק בו'.** תימה לר"י לדרבה דמיקמי ליה מתני' כיון דתינו מחלק בין אלם לחרש למה לומר לי יכול לדבר מתוך הכתב כהרכנה סגי ותומר ר"י דהא ולאי דאמרה[א] לא סגי בהרכנה אע"פ שכותבין לו וכתוב גט לאשתך ומכרין ברשו ונכתוב גט לאשתך ומכרין ברשו ונותנין לה וכן[ב] אלם ממש דכ יוסף הרכנה אלם לכתיבה אחרת ואומר ר"י דהא דאמרה[א] לא סגי בהרכנה אע"פ שכותבין לו ו